

Hikkes geheim

Hikke keek om terwijl hij wegrende. Zijn moeder Hieme stond rechtop voor de ingang van de burcht en riep haar kinderen waarschuwend na: 'Als er een valk boven jullie vliegt, verstop je dan gauw onder de grond. Horen jullie me? En houd je oren open! Coyotes lopen op kousenvoeten! Vergeet dat nooit!'

Daarna verdween ze achter hoge struiken.

Voor Hikke baadden de bloemen, planten en bomen in het zonlicht, en in de verte zag hij groene bergen liggen.

'Kom, we gaan tot aan de bosrand...' zei zijn broer Hidde, die vlak achter hem liep. 'De bosbessenhaag is het verst van de burcht...'

'Daar zijn we al zo vaak geweest!' riep Hikke. Hij wilde op zoek naar nieuwe schatten voor zijn geheime

verzameling. En die vond je niet op de platgetreden voedselpadjes die de eekhoorns elke dag namen. ‘Laten we het bos gaan verkennen!’

‘Dat mag niet,’ fluisterde Hidde.

‘Maar ik ben nog nooit in het bos geweest.’

‘Omdat het dus niet mag!’

‘Nou en.’ Hikke ging achter een vogelveertje aan, dat door de wind op en neer danste. De ene keer vloog het hoog boven hem, de andere keer recht voor hem uit. En toen het eindelijk aan de oever van een beek naar de grond dwarrelde, bleken daar nog meer mooie dingen te liggen.

Hikke stopte de ene schat na de andere in zijn wangzakken.

‘Kijk eeg wa ik gevongen heb!’ brabbelde hij, en hij spuugde al het moois voor zich op de grond. ‘Hier, in deze steen zit een vlieg, Hidde!’ Hij hield een doorschijnende goudgele steen omhoog en draaide zich om naar zijn broer. Maar Hidde was er niet meer. Hij was spoorloos verdwenen.

‘Hidde?’

Hikke liet de steen zakken. Nu pas zag hij dat hij het eekhoornpad al lang achter zich had gelaten en op een open plek in het bos terecht was gekomen.

Coyotes lopen op kousenvoeten, schoot hem te binnen. Hij spitste zijn oren, maar hoorde alleen kevers zoemen en vogels fluiten.

Vlug stopte hij het kleurige veertje, de goudgele steen met de vlieg erin, een leeg slakkenhuis en een stukje hagedissenstaart weer in zijn wangzakken. Als hij het allemaal slim opborg, was er plaats voor nog twee of drie andere mooie dingen. Of wat bessen.

Misschien kan ik beter teruggaan naar Hidde om

samen bessen te zoeken, bedacht Hikke, terwijl hij nieuwsgierig keek naar wat er in de beek allemaal langsdroef. Een boomblad... een zaadje... een glanzende libellenvleugel! Hij ging er meteen achteraan. Als hij die eens in zijn verzameling had! Dan kon hij hem 's nachts onder zijn strobed vandaan halen en kijken of hij in het donker ook zo glansde.

Hikke haalde de libellenvleugel in, wachtte nog even en graaide in de beek. Maar hoe vaak hij dit ook deed, hij haalde alleen een nat pootje uit het kabbelende water.

Dus rende hij weer verder, achter de vleugel aan. Hij struikelde bijna over zijn eigen pootjes en vergat alles om zich heen. Hij verbaasde zich niet over het lawaaiige geruis, want hij dacht dat het gewoon de wind in de bomen was. Hij merkte zelfs niet dat het steeds luider werd. Tot hij uit het dichte struikgewas tevoorschijn kwam en het bos opeens ophield.

Bijna slikte Hikke al zijn schatten in: het leek wel alsof de wereld vlak voor hem was afgebroken. Ontwortelde bomen lagen los op een steile steenhelling. Hele rotsblokken waren naar beneden gevallen en kapotgesprongen.

Het ruisen was aangezwollen tot een dreigend gebulder, en de beek had Hikkes libellenvleugel mee-

gevoerd naar een brede, snelstromende rivier. Nog geen honderd passen verderop verdween de vleugel samen met de rivier in de diepte.

Dat moet het einde van de wereld zijn, dacht Hikke geschrokken.

Elk eekhoornkind kende het verhaal over het einde van de wereld, waar een vraatzuchtig monster klaarzat om je met oorverdovend gebrul de diepte in te sleuren. 'Daarom mogen jullie nooit, maar dan ook nooit van de voedselpadjes af!' had Hikkes moeder haar kinderen vaak genoeg ingeprent.

Toch waagde Hikke een blik over de rand. Ver onder hem stortte het rivierwater met donderend geraas in een meer, waar het veranderde in wit schuim. Erboven zweefden ontelbare druppeltjes, schitterend in alle kleuren van de regenboog.

Het was dan wel een griezelig hoge waterval, maar een monster was het zeker niet. Daar was het veel te mooi voor. Een hele tijd keek Hikke geboeid naar het witte schuim en de regenboog erboven.

Uiteindelijk viel zijn blik op het meer zelf; dreef daar niet zijn libellenvleugel?

Met een paar sprongetjes daalde hij voorzichtig een stukje de helling af. Opeens raakte er een steen los. Voor